

Μνήμη του Αγίου Προφήτου Ηλιού του Θεσβίτου (20 Ιουλίου)

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του ενδόξου Προφήτου Ηλιού ή Ηλία του Θεσβίτου. Επίσης, εορτάζουμε την ανάμνηση του γεγονότος της ανάβασης του Προφήτη Ηλία στον ουρανό με πύρινο άρμα αφού, όπως είναι γνωστό, ο προφήτης Ηλίας ούτε πέθανε και ούτε ενταφιάστηκε.

Ας δούμε τι γράφει στο θερινό του συναξάρι ο αείμνηστος π. Ανανίας Κουστένης για τον Προφήτη Ηλία:

Σήμερα γιορτάζουμε καὶ τὸν Προφήτη Ἡλία. Τὴ μεγάλη αὐτὴ μορφή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ ἄφησε ἐποχὴ στὰ χρόνια του. Ἐκλείσε τὸν οὐρανὸ τριάμισυ χρόνια, νὰ μὴ βρέξει, καὶ δεν ἔβρεξε. Ὁ Θεὸς τὸν ἄκουγε, γιατί ὁ Προφήτης Ἡλίας ἦταν ζηλωτής. Δηλαδή, ἀγαποῦσε τὸν Κύριο, ὅσο τίποτε ἄλλο. Καὶ δὲν τὸν ἔνοιαζε τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ μεγαλοσύνη του. Κι ὅποιος ἀτίμαζε τὸν Κύριο ἢ Τὸν ἐβλασφημοῦσε ἢ δὲν Τὸν δεχόταν ἢ ἀσεβοῦσε ἀπέναντί Του, ὁ Προφήτης δὲν τὸν ἤθελε. Θὰ μοῦ πεῖτε: «Γιατί αὐτό;» Ἄμα ἔχει κανεὶς ζῆλο μεγάλο κι ἅμα εἶναι ἐρωτευμένος μὲ κάτι καὶ μὲ κάποιον, δὲν θέλει ν' ἀκούει κουβέντα ἐναντίον του. Δὲν σηκώνει μύγα στὸ σπαθὶ του. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἡλίας! Γεμάτος φλόγα, Θεία φλόγα, Θεῖο ζῆλο.

Καὶ θυμᾶμαι τὸν Γέροντα τὸν μακαριστὸ Πορφύριο, νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή του, ποὺ ἔλεγε: «Ποιὸς εἶναι, βρέ, ζηλωτής; Ζηλωτὴς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα νὰ βγεῖ ἡ ψυχὴ του, τρέχει ἀμέσως καὶ γρήγορα. Περνάει δαίμονες, περνάει τελώνια, περνάει αὐτά, δὲν τὸν κρατάει κανένας, καὶ πάει καὶ πέφτει στὴν ἀγκάλη τοῦ Χριστοῦ μας».

Αὐτὸς ἦταν ὁ Προφήτης Ἡλίας! Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἅγιοι! Μεγάλη ὑπόθεση, λοιπόν. Ἔκανε προσευχὴ ὁ Ἡλίας. Προσευχὴ θερμὴ. Καὶ τὸν ἄκουσε ὁ Κύριος. **Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ Ἀδελφόθεος, στὴν Καθολικὴ Ἐπιστολὴ του, τὸν ἀναφέρει ὡς ὑπόδειγμα θερμῆς προσευχῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς. Ἀποτελεσματικῆς! Ἐκλείσε τὸν οὐρανὸ καὶ τότε ἦλθε ξηρασία, ἦλθε ἀνομβρία, πέθαιναν οἱ ἄνθρωποι, ψοφοῦσαν τὰ ζῶα, μαραινόντουσαν τὰ φυτά, χάλασαν οἱ σοδειές, κι ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἡλία, νὰ βρέξει.** Τὰ λέει ὁ Ἅγιος Ρωμανὸς στὸν ὑπέροχο ὕμνο του στὸν Προφήτη τὸν μεγαλῶνυμο, τὸν Ἡλία. Καὶ ὁ Ἡλίας δὲν τὸν ἄφηνε. Τοῦ λέει: «Κύριε, δὲν μετάνοιωσαν, ἀκόμη. Δὲν Σὲ θέλουν. Κι ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ Σὲ βρίζουν.» Καὶ ὁ Κύριος, τότε, γιὰ νὰ τὸν μαλακώσει, τὸν ἔστειλε σ' ἓνα βουνό, καὶ τὸν ἔτρεφε μὲ τὸν κόρακα. Τὰ πιὸ ἄσπλαχνα ζῶα εἶναι τὰ κοράκια, ποὺ δὲν προσφέρουν τροφὴ οὔτε στὰ μικρά τους. Κι ἐδῶ, ὅμως, τώρα, βλέπουμε τὰ ἄσπλαχνα, νὰ δείχνουν εὐσπλαχνία στὸν Προφήτη. Κι ἤθελε ὁ Θεὸς μ' αὐτὸ νὰ κινήσει εὐσπλαχνία στὸν μεγάλο ἄνθρωπό Του, στὸν μεγαλῶνυμο Ἡλία, γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του.

Σώθηκε, λοιπόν, ἐκεῖ τὸ νερὸ ποὺ ἦταν στὸ χεῖμαρρο Χορράθ, τέλειωσε καὶ ἡ τροφή, κι ἔκεινος τὸν στέλνει νὰ πάει σὲ μιὰ ἐθνικὴ γυναῖκα, σὰ Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας, ποὺ ἦταν καὶ χήρα, μὲ παιδιὰ. Ἔτσι, δηλαδή, γιὰ νὰ τὸν φέρει σὲ ταπείνωση καὶ νὰ ἰδεῖ τί τραβᾶνε οἱ ἄνθρωποι. Πῆγε ἐκεῖνος ἐκεῖ, δέχτηκε ταπεινά, κι ἔτρωγε μὲ τὴ χήρα καὶ τὰ παιδιὰ της τὸ λιγοστὸ φαγητό, τὸ ὁποῖον, ὅμως, δὲν τελείωνε. Ἀλλὰ ὁ Ἡλίας δὲν ἄλλαζε. Καὶ τότε τί κάνει ὁ Θεός; Ἀπλώνει καὶ παίρνει τὸ παιδάκι τῆς χήρας. Παίρνει τὸ παιδάκι τῆς χήρας κι ἐκείνη στενοχωρήθηκε. Καὶ τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Προφήτη. «Ἦλθες, ἐδῶ, ἐσύ, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ θύμισες στὸν Θεὸ τίς ἀμαρτίες μου καὶ μοῦ πήρε τὸ παιδάκι. Σὲ παρακαλῶ, φέρε μου τὸ παιδί». Κι ὁ Ἡλίας συγκινήθηκε τότε. Ἐκλαψε καὶ πόνεσε. Καὶ μὲ τὴ χάρη ποὺ εἶχε, ἀνάστησε τὸ παιδί τῆς χήρας, πού, κατὰ τὴν παράδοση, μετὰ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ.

Τί μυστήρια ἔχει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πίστη! Τί ὁμορφα καὶ ὑπέροχα εἶναι αὐτά! Καὶ ἡ γυναῖκα, τότε, ἔκανε πανηγύρι στὸ σπίτι της. Κι ὁ Θεός, ἀφοῦ τὸν εἶδε καὶ μαλάκωσε, τὸν στέλνει στὸν Ἀχαάβ. «Πήγαινε», τοῦ λέει, «νὰ τοῦ πεῖς πὼς θὰ βρέξει.» Τί εἶν' ὁ Θεός μας, δηλαδή; Τί εἶν' ὁ Θεός μας; Μᾶς ἔπλασε, μᾶς ἀγαπᾷ, μᾶς διακονεῖ, μᾶς συγχωράει, μᾶς κρατάει σὰ χεράκια Του, δὲν θέλει νὰ πάθουμε

τίποτα, καὶ δὲν θέλει νὰ χαθοῦμε μὲ τίποτε. Πῆγε στὸν Ἀχαάβ, καὶ τοῦ τὸ εἶπε. Καὶ ὕστερα ἀνέβηκαν στὸ βουνὸ νὰ κάνουν θυσία. Νὰ κάνουν μία δοκιμὴ. Νὰ δοῦνε ποιὸς Θεὸς εἶν' ἀληθινός. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀχαάβ καὶ τῆς Ἰεζάβελ, ὁ Θεὸς τῶν εἰδώλων ἢ ὁ ἀληθινὸς Θεός; Κι ἔκαμαν, λοιπόν, ἐτοίμασαν τὰ πρὸς τὴν θυσίαν, καὶ ὁ Ἥλιος εἶπε στοὺς εἰδωλολάτρες: «Φωνάξτε σεῖς τὸν θεὸ σας, φωνάξτε νὰ κάμει τὸ θαῦμα. Κι ἂν τὸ κάμει, θὰ ῥθοῦμε κι ἐμεῖς μὲ σᾶς.» **Κι ἐκεῖνοι φώναζαν, ἀπὸ τὸ πρῶνι μέχρι τὸ μεσημέρι καὶ μέχρι ἄργὰ τὸ ἀπόγευμα, «Βάαλ, Βάαλ.» Καὶ τί λέει ἡ Θεία Γραφή; «Καὶ οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις».** Δὲν ἀκουγιόταν τίποτα. Μά, τί ν' ἀκουστεῖ; Τὸ ψέμα δὲν ἀπαντάει. Μόνο ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει. Καὶ στὴ συνέχεια εἶπαν ἐκεῖνοι, οἱ εἰδωλολάτραι, στὸν Ἥλιον, νὰ ἐπικαλεσθεῖ αὐτὸς τὸν Θεὸ του. Κι ἐκεῖνος τὸν ἐπεκαλέσθη καὶ ἀμέσως ἔριξε φωτιὰ καὶ κατέκαυσε τὰ τῆς θυσίας, ἀλλὰ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ τὶς πέτρες, καὶ ἐξάτμισε καὶ τὸ νερὸ ποῦ ἔταν γύρω στ' αὐλάκι.

Καὶ τότε ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Ἥλιον νὰ ἀφαιρέσει τὴ ζωὴ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης. Θὰ μοῦ πεῖτε, «Γίνονται καὶ τέτοια;» Βεβαίως, γίνονται καὶ τέτοια! Ὁ Θεὸς ἔχει τὸ λόγο Του. Ὅταν ὁ Σαοὺλ δὲν θέλησε νὰ ἀφανίσει τοὺς Φιλισταίους, τοῦ ἔπε ὁ Θεός, γιατί, τάχα, τοὺς λυπήθηκε, τί τοῦ ῥιξε τότε; Μελαγχολία. Καὶ τὸν παρηγοροῦσε ὁ Δαυὶδ μὲ τὴ λύρα του. Καὶ στὴ συνέχεια ἔφθασαν τὰ σύννεφα, ἔπεσε βροχὴ καὶ χόρτασεν ἡ γῆς. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ. Δροσίστηκαν τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, καὶ χάρηκαν καὶ πανηγύρισαν οἱ ἄνθρωποι.

Μὰ ἡ Ἰεζάβελ, ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀχαάβ, ἦταν τόσο σκληρὴ, ποῦ θέλησε νὰ τιμωρήσει τὸν Ἥλιον. Κι ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτός, τί ἔκανε; Φοβήθηκε! Πρώτη φορά. Ἔτσι εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι. Κι ὁ Θεὸς τὸν ἄφησε νὰ φοβηθεῖ, «Ἴνα μὴ καυχῆσεται πᾶσα σάρξ». Κι ἔτρεξε νὰ φύγει. Πῆγε σ' ἓνα βουνό. Ἦτανε περίλυπος. Ἦτανε φοβισμένος. Ξάπλωσε κάτω ἀπὸ ἓνα κέδρο καὶ κοιμήθηκε. Καὶ κάποιος τὸν σκούνησε ἀπαλὰ καὶ τοῦ λέει: **«Ἥλιε, σήκω. Φάγε καὶ πίε». Τοῦ ἔφερε φαγητό. «Γιατὶ ἔχεις, ἀκόμα, δρόμον μεγάλο». Ὁ Προφῆτης λέει: «Δὲν θέλω νὰ ζήσω. Δὲν ἀντέχω ἄλλο. Δὲν μπορῶ ἄλλο».** Ἦτανε περίλυπος. Φτάνομε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ. Κι ἐμεῖς κάθε μέρα. Κι ἂς θυμόμαστε τὸν μεγάλο Προφῆτη, ποῦ κι ἐκεῖνος δυσκολεύτηκε. Κι ἂς ζητᾶμε τὴ βοήθειά του καὶ τὴ δύναμή του.

Κι ἔφυγε καὶ πῆγε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες στὸ ὄρος Χορήβ. Κι ἐκεῖ εἶδε τὸν Θεό. Μὲ τὴ φοβέρα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν αὖρα τῆς Καινῆς καὶ τὴν ἀπαλότητα. Καὶ γύρισε ξανὰ στὸ Ἰσραήλ, ἔχρισε Προφῆτη τὸν Ἐλισαῖο, καὶ ὕστερα ἀνέβηκε μὲ πύρινο ἄρμα, «ὥς εἰς τὸν οὐρανόν». Κι ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, δὲν πῆγε εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ ἔμεινε στὴν περίγειον. Κι ἐκεῖ περιμένει τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐπανέλθει στὴ γῆ δυναμικὰ καὶ δραστικὰ, γιὰ νὰ πολεμήσει τὸν Ἀντίχριστο καὶ τὶς ἀντίθεες δυνάμεις.

Λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἀνάληψή του, τὴν οἰονεὶ ἀνάληψή του στὸν οὐρανόν, καθὼς λέει τὸ βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, παρουσιάστηκε ὁ Ἥλιος καὶ

ἔδωσε γραφή στοὺς διαδόχους τοῦ Ἀχαάβ. Κι ἔδωσε καὶ ἐντολές. Γιατί παρουσιάστηκε; Γιατί ὑπάρχει! Ἴσως εἶναι καὶ ἀνάμεσά μας. Γυρίζει τὰ ὄρη, τὰ βουνά, τρέχει παντοῦ, μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὸν ἀρχέκακο ὄφι καὶ τὰ ὄργανά του, καὶ λίγο πρὶν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ, ὅταν ὁ Ἀντίχριστος, μὲ τὴν παραχώρηση τοῦ Θεοῦ, θὰ δράσει δυναμικά, ὁ Προφήτης Ἡλίας θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ φανερώσῃ τὸν Ἀντίχριστο. Γιατὶ ἐκεῖνος θὰ παρουσιάζεται ὡς Χριστός. Ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἀντ' Αὐτοῦ. Θὰ λέει πὺς εἶναι ὁ Χριστός. Καὶ θὰ κάνει θαύματα, ψεύτικα θαύματα, μὲ τὴν παραχώρηση, ὅπως προείπαμε, τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἀνασταίνει πεθαμένους. Θὰ ρίχνει φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Θὰ θεραπεύει ἄρρωστους. Θὰ λέει διάφορα. Θὰ κάνει σημεῖα καὶ τέρατα, γιὰ νὰ παραπλανήσῃ, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος μας εἶπε στὰ Εὐαγγέλια —καὶ εἶναι κακὸ ποὺ δὲν διαβάζομε τὶς Γραφές, ὑπάρχει μεγάλη ἄγνοια καὶ θὰ ὑπάρχει καὶ τότε— «Ὅταν ἐγὼ ἔλθω, δὲν θὰ εἶμαι σ' ἓνα σπίτι οὔτε σ' ἓνα χῶρο οὔτε σ' ἓνα μέρος οὔτε σ' ἓνα δωμάτιο. Ὅταν ἐγὼ θὰ ἔλθω, θὰ γίνῃ κοσμογονία. Θὰ μεριάσουν τὰ σύμπαντα. Θὰ σβῇ ὁ ἥλιος. Δὲν θὰ δώσῃ ἡ σελήνη τὸ φέγγος της. Τ' ἄστρα θὰ πέσουν ἀπ' τὸν οὐρανό. Οἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θὰ σαλευθοῦν.» Καὶ τότε ὁ Ἀρχάγγελος θὰ σαλπίσῃ, θ' ἀναστηθοῦν οἱ πεθαμένοι, θὰ σηκωθοῦμε ὅλοι πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος θὰ ἔλθῃ ἀπ' οὐρανοῦ, ἐν δόξῃ, μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Αὐτοῦ. Δὲν λέει τῶν Ἁγίων του, γιὰτὶ ὅλοι θὰ εἴμεθα κρινόμενοι, τότε, ἐκτὸς τῆς Θεοτόκου, ἡ Ὅποιᾳ ἐκρίθη, ἀφοῦ ἀνέστη καὶ μετέστη στὸν οὐρανὸ καὶ εἰσῆλθε μετὰ σώματος, ὅπως λένε οἱ ὕμνοι, εἰς τὸν Παράδεισον. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Παναγία μας, κατὰ τὴν Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ, ἀφοῦ δὲν θὰ εἶναι κρινόμενη, θὰ εἶναι προσευχόμενη καὶ δεόμενη καὶ ἱκετεύουσα γιὰ μᾶς. Μεγάλη ἡ χάρις της!

Περιμένει, λοιπόν, ἡ ἀνθρωπότητα, τὸν Προφήτη Ἡλία, ὁ ὅποιος, καὶ ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶναι, μᾶς φροντίζει. Κι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς καὶ ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ ὄχι μόνο, τιμοῦν τὸν μεγαλῶνυμο προφήτη. Καὶ μὲ φωτιὲς ποὺ ἀνάβουν, ἀλλὰ κυρίως καὶ μὲ Θεῖες Λειτουργίες καὶ μὲ πανηγύρια καὶ μὲ τιμὲς μεγάλες. Καὶ τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν ἐπικαλοῦνται, καὶ περισσότερο οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ξωμάχοι μας, οἱ κτηνοτρόφοι μας, οἱ ἀγρότες μας, οἱ ὀρεσίβιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ θαλασσινοί.

Λένε πὼς ὁ Προφήτης Ἡλίας ἦταν θαλασσινός. Καὶ βαρέθηκε τὴ θάλασσα. Κι ἔβαλε, λοιπόν, τὸ κουπὶ στὸν ὦμο καὶ προχωροῦσε στὴ στεριά, λέει ἡ παράδοση καὶ ἡ Λαογραφία. Καὶ ρωτοῦσε τοὺς ἀνθρώπους, δείχνοντας τὸ κουπὶ πού ἔχε στὸν ὦμο: «Τί εἶν' αὐτό;» Ὅταν τοῦ ἔλεγαν κουπί, καταλάβαινε. «Κι αὐτοὶ καταλαβαίνουν ἀπὸ θάλασσα», λέει. Προχώρησε, προχώρησε, ἔφτασε πολὺ μακριὰ στὴν ξηρά, στὰ μεσόγεια τῆς ξηρᾶς, στὰ βάθη, δηλαδή, καὶ ρώτησε κάπου: «Τί εἶν' αὐτό;» καὶ δὲν ξέρανε. «Ἐδῶ», λέει, «θὰ κάτσω».

Ἔτσι, ἡ θάλασσα τοῦ βίου μᾶς βασανίζει ὅλους, ἡ θάλασσα τοῦ κρανίου μᾶς ταλαιπωρεῖ ὅλους, ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸν καύσωνα, μέσα σ' αὐτὴ τὴ δυσκολία, ἔχομε καὶ τοὺς Ἁγίους μας, τὴν Ἐκκλησιόλα μας, τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγιά μας, ἔχομε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, τὸ πουλὶ τῆς εὐτυχίας, καὶ τοῦτο τὸ Καλοκαιράκι καὶ ὅλα τὰ καλοκαίρια κι ὅλα τὰ κακοκαίρια, καὶ στοὺς Χειμῶνες καὶ στὰ πάντα, καὶ δὲν εἴμαστε μόνοι μας. Μπορεῖ σ' ἓνα δωμάτιο νὰ ἴμαστε μόνοι μας, μπορεῖ νὰ ἴμαστε παραπεταμένοι κάπου, σ' ἓνα νοσοκομεῖο, σὲ μιὰ φυλακή, σὲ μιὰ ἐρημιά, ἢ νὰ ἔχουμε δυσκολία ἢ νὰ ἔχουμε καὶ μ' ἄλλους μαζί καὶ νὰ ἴμαστε καὶ μόνοι καὶ νὰ ὑποφέρομε, ἃς σκεπτόμεθα ἓνα πρᾶγμα. Κι ἃς καταλαβαίνομε ἓνα πρᾶγμα: Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μας. «Ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν» εἶναι μαζί μας, μ' ὅλες τὶς δυνάμεις Του. Μ' ὅλες τὶς δυνάμεις Του. Εἶναι μαζί μας καὶ μᾶς εὐλογεῖ. Καὶ μᾶς συντροφεύει καὶ μᾶς βοηθάει. Γι' αὐτό, ἃς τό ἔχομε ὑπόψη μας αὐτὸ κι ἃς μὴ στενοχωρούμεθα. Ἀλλά, ἃς ἀφηνόμεθα στὴ Θεία Του ἀγάπη καὶ ἀγκάλη. Ἄς Τὸν σκεπτόμεθα. Κι ἃς κάνομε ὅ,τι μποροῦμε καλύτερο.

Καὶ προπαντός, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες μου, νὰ μὴ στενοχωρούμεθα καὶ νὰ μὴν ἀπελπιζόμεθα. Γιατὶ τὸ μεγαλύτερο ὄπλο τοῦ διαβόλου, καὶ σήμερα καὶ πάντοτε, εἶναι ἡ ἀπελπισία. Εἶναι τὸ σκότος τῆς ἀπογνώσεως. Αὐτὸ κερδίζει. Ἔστω κι ἂν φτάσομε στὸ ἀμὴν, ἔ, ἃς πέφτομε νοερὰ στὴν ἀγκάλη τοῦ Χριστοῦ. Κι ἃς μᾶς κάνει ὁ Κύριος, ὅ,τι θέλει, ὅ,τι νομίζει. Δικοὶ του εἴμαστε καὶ θὰ εἴμαστε. Ἄς γίνει ὅ,τι θέλει. Ἄς λιποθυμήσομε ἐκεῖ, ἃς φύγομε ἀπὸ κεῖ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἀρχὴ καὶ τέλος. Εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ στερνὴ μας ἀγάπη. Αὐτό, ἄλλωστε, εἶναι καὶ ἡ πίστις. Τὸ ἄφημα στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Καὶ πνευματικὰ καὶ κυριολεκτικά. Καὶ ἃς ἀφήνομε καὶ τοὺς ἄλλους στὰ χεράκια τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχουν προβλήματα, ὑπάρχουν βάσανα. Καὶ δικά μας καὶ τῶν ἄλλων καὶ τό 'να καὶ τ' ἄλλο. Ἔ, ἃς τ' ἀφήνομε. Τὸ λέει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε μέρα. «Ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Μεγάλη ὑπόθεση καὶ μεγάλη χάρη.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀνανίας Κουστένης,

Θερινὸ Συναξάρι, Τόμος Β΄.

Σημείωση:

Ο Προφήτης Ηλίας δεν έχει συγγράψει κάποιο συγκεκριμένο βιβλίο, το οποίο να είναι ενταγμένο στα 49 Βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης. Ωστόσο, τα σχετικά με τη ζωή και τη δράση του, συγκεντρώνονται στα βιβλία Γ΄ και Δ΄ Βασιλειών της Παλαιάς Διαθήκης, ενώ εγκώμια στον Προφήτη συνέγραψαν ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος και άλλοι Πατέρες και Διδάσκαλοι της Εκκλησίας.